

[Fibiger.]

ikke sådan noget, jeg finder på; det er ikke noget, der er uden fortilfælde. Man har det i Norge, og man har det også i Sverige, og det ville da være naturligt, om vi også fik det herhjemme.

Men når jeg har talt om disse ting, som hører sammen med de ændringer, som den højtærede kirkeminister har foreslået, vil jeg gerne sige, at mit parti kunne ønske at gå betydeligt videre med ændringer i menighedsrådsloven eller tilføjelser til den. Det er jo ikke ubekendt, at vi indenfor det konservative folkeparti har nedsat et udvalg til at beskæftige sig med disse sager nu i sommer og i efteråret, og vi er, om jeg så må sige, nået til vejs ende med hensyn til at finde frem til et resultat, som skulle være forhandlingsgrundlag. Det vil jeg ikke komme ind på her, men jeg vil anmelde et særligt lovforslag i morgen, idet jeg håber, at det så kan gå ind i udvalgsbehandlingen sammen med det her foreliggende lovforslag.

Man har i vore nabolande Norge og Sverige kirkelige råd, stiftsråd og den slags ting. På et tidspunkt, hvor man på så mange områder både nationalt, militært og økonomisk drøfter tingene med hinanden indenfor de nordiske lande, vil det også være naturligt at drøfte disse ting med hinanden og komme på lige fod, om jeg så må sige, thi det er efter vor opfattelse uheldigt, at Danmark er det eneste land, hvor kirkens røst ikke kan høres, og hvor man ikke har nogen, om jeg så må sige, overbygning på menighedsrådene. Jeg kan godt sige allerede nu, at vi netop for at komme på lige fod med de andre har frafaldet, at dette kirkelige råd, stiftsrådet, eller hvad man skal kalde det, skal have vetoret eller bestemmelsesret; disse råd skal kun være rådgivende. Det er forresten på linie med det forslag, som de har udarbejdet i Norge, og som vist kommer til behandling i det norske storting inden længe. Vi vil gerne fremsætte vort forslag som et udtryk for, at vi ønsker at nå til en løsning af de spørgsmål, der har været diskuteret så længe her i landet. Jeg ønsker det så meget mere nu i hundredåret for grundlovens givelse, som der i grundloven af 1849 fandtes den løfteparagraf til kirken, at kirkens forhold skulle ordnes ved lov, noget, der jo ikke er blevet opfyldt i de år, der er gået. Det ville være lykkeligt og smukt, om det danske folk nu i hundredåret i enighed kunne finde en form, så kirkens røst kunne høres, så det ikke blev en bekendelsesløs rigsdag, der skulle beskæftige sig med kirkens indre forhold, men at man fra kirkens side havde

fremsat sine råd og givet oplysning om, hvordan man så på de og de forhold.

Jeg skal med disse ord anbefale, at man går til dette udvalgsarbejde i den ånd, at man gerne vil se at nå et resultat, som kan blive til gavn for vor kirke og for det kirkelige arbejde, som udføres herhjemme, og som har så stor betydning også for den opbygning af Danmark, vi er inde i.

Jørgen Jørgensen: Det er med stor tilfredshed, jeg har set den højtærede kirkeminister møde med forslag om at afskaffe tilmeldingspligten ved optagelse på den kirkelige valgliste. Det er et gammelt krav fra frisisindede kirkelige kredse, som herigennem opfyldes. Tidligere kirkeminister Th. Povlsen stillede forslag herom for mere end 20 år siden her i folketinget, men det kunne ikke dengang gennemføres. Nu tror jeg, tiden er inde til, at dette krav kan ske fyldt.

De betænkeligheder, der er udtalt både af venstres og de konservatives ordfører med hensyn til, at alle uden selv at melde sig optages på valglisten, ved jeg godt råder enkelte steder i befolkningen, men jeg synes ikke, de er begrundede. Der kan ikke skabes nogen art af kirkelig garanti ved at fastholde tilmeldingspligten. Det ærede medlem hr. Fibiger sagde, at han var bekymret ved tanken om, at man forud for et valg af politiske eller andre kirken uvedkommende grunde skulle føre en agitation for at få folk til at møde ved menighedsrådsvalget. Jeg forsikrer det ærede medlem, at noget sådant kan meget let ske, selvom tilmeldingen skal foregå nogen tid før valgets afholdelse. Der er dog nogle mennesker her i landet, som er så begavede, at de ved, hvordan det forholder sig; og der er slet intet i vejen for, at man af grunde, der måske ikke har så forfærdelig megen forbindelse med det kirkelige, i tide sikrer sig at få så mange vælgere på valglisten, at man kan få afgørende indflydelse ved valget. Der er ingen kirkelig garanti ved at fastholde denne tilmeldingspligt, og den aktivitet, som man mener det skulle være udtryk for, at man meldte sig til valglisten, kan meget vel give sig udslag i en agitation ud fra helt andre synspunkter for at melde sig til valglisten. Jeg synes, det er en forkert vurdering, at menighedsrådene udelukkende skulle være udtryk for noget åndeligt, således som det ærede medlem hr. Fibiger mere og mere stiler henimod. Det er menighedsrådene ikke, og det bliver de aldrig. Det ærede medlem kan ikke finde regler, der er i overensstemmelse med almindelig dansk opfattelse, og som kan sikre,